

„Ali, ujec Haro! Kaj ti res ne znaš moliti? Ali res ne veš, kako se moli? Ali hočeš, da ti povem, kako moli papa?“ se je ponudil zdaj Bob, kakor da ga je hipoma obšlo globoko usmiljenje z nesrečnim ujemem.

„No?“ je vprašal gospod Haro res ponižno.

„Torej — tako se moli:

Spet si nam jedi pripravil,
zopet k mizi nas povabil —
hvala Tebi, o, Gospod!
Nasiti lačne vsepovsod!

tako se moli!“ je povedal Bob še enkrat.

„Kaj ni bilo prav to tudi že v moji molitvi? Ta je pa lepa!“ se je razjezil ujec. „In zdaj začnimo! Človek je lačen, pa izgublja čas!“ Hotel je zopet vzeti vilice; toda Bob ga je meril še vedno z istim zasmehljivim in obenem pomilovalnim pogledom. — „Kaj hočeš še?“ se je razburjal ujec Haro vedno bolj. „Zakaj ne jesta?“

„Hoho — danes pa bomo jedli brez molitve! To bo papa vesel! In mamica šele,“ se je rogal Bob.

„Ti preklicani otrok, ti! Ali nismo že molili?“ je zavpil ujec Haro in udaril po mizi.

„Tako? Tedi je torej molil? Kdaj je molil, ko še zna ne? In jaz sem seveda tudi molil? Jaz nisem molil, ampak sem samo tebi povedal, kako se moli! In ti tudi še nisi molil — prav!“ je učil Bob s silno mirnim glasom. In potem je nedolžno sklenil ročici in je rekel: „Molimo zdaj, ujec Haro!“

Gospod Haro je zaškrtal z zobmi. A videč, da mu vse nič ne pomaga, je naprosil Boba, naj moli za danes on naprej, ko on še ne zna te prave molitve. Bob je milostno privolil in je počasi izgovarjal besedo za besedo, gledajoč ves čas ujca, ali mu gre v trdo glavo. Medtem je tudi hitel naglo žuboreti. In ko je Bob končal in slovesno izjavil, da je zdaj vse v redu, se je oglasil Tedi: „Ješ dvakrat jeku. Oha!“

„Prej si pa trdil, da Tedi še enkrat ne zna!“ je ujec grdo pogledal Boba in si je zdaj odločno odrezal kos pečenke.

(Dalje).

Ob Soči.

*Kot ob zibelki otroka
skrbna mati poje Soča
našim fantom uspavánko
žalostno . . .*

*Kot da poje jo ljubezen
pesemco o domovini,
tiho pesem hrepenenja
v črno noč . . .*

Davorinov.